

MIÉRT TANULJUNK NYELVEKET?

Időnként meglátogatom Julis nénit, szeretett nagynénémet, aki háztömbszerte híres piackutató!

Tegnap is meglátogattam őt, hogy tájékozódjam, mi a harci helyzet az élelmiszer fronton. Angol szótárral a kezében nyitott ajtót, miután a lőrésen kikukucskált és látta hogy békés szándékkal érkezem.

– Csak nem angolul tanul Julis néném ebben a korban? – érdeklődtem.

– Nemcsak angolul. Németül, olaszul és franciául is – felelte.

– Világkörüli utazásra készül?

– Egy frászt – pattogott katonásan –, csak a környékbeli boltokban szeretném felderíteni, hogy mik kaphatók és mennyibe kerülnek.

– És a boltosok ezeken a nyelveken beszélnek?

– Még magyarul sem szólnak hozzám, nem-hogy németül vagy angolul.

– Akkor miért kell Juliska néninek nyelveket tanulnia?

– Hogy tudjam, mi van a pultokra kitett dobozokban. Csupa külföldi áru, idegen nyelvű feliratos csomagolással, így aztán fogalmam sincs, arról, mi van bennük: angol vaj, olasz májkrém, vagy francia dobozos kvárgli.

– Miért nem kérdezi meg az eladótól?

– Azért, mert ő sem tudja, sőt még le is tol, hogy mit képezek én. Ő nem szinkrontolmács, hanem bolti eladó, és nyelvpótlékot sem kap csak jutalékot, és a Buttert sem tudja kiejteni csak a kezéből. Egyébként az üzletvezető, akinél panaszkodtam közölte velem, hogy egy adag májpastétomhoz nem veheti fel műfordítónak az **Eőrsi Istvánt**, egy doboz bútorfényhez a Mészöly Dezsőt. Különben is a műfordítók csupán klasszikusokat, Goethét, Heinét vagy Shakespearét tudnak fordítani, modern francia halkonzervet vagy luxemburgi desodort nem, mert ezekhez a biológiát és a piacgazdaságot is ismerni kell.

– Hát ez tényleg kellemetlen.

– Nekem mondd? Múlt héten francia mustár helyett belga fokhagymakrémet nyomtam itthon a virslimre, és német ablaktisztító helyett olasz padlópasztával kentem be az ablakomat. Hétfőn angol hígító helyett dán étolajat vettem, szerdán pedig albán halkonzerv helyett svéd cipőkrémet. Folyton rajtam röhög a családom. A szomszédból szegény Lajos bácsi is panaszodik.

– Ki az a Lajos bácsi?

– Tudod, alattunk a másodikon a Mari néni férje. Ő guberálni jár, és amikor kivesz a kukából egy kidobott konzervdobozt fogalma sincs arról, hogy mi van benne, olasz sonka vagy orosz fókazsír.

– Szegény Lajos bácsi és szegény Mari néni – mondtam és elbúcsúztam.

– Mari nénit nem kell sajnálnod – felelte Juliska néni. – Ő nem guberál, csak vásárol. És a piacon a csirkelebat még nem dobozolják, és a nevét magyarul írják ki a pult fölé.

MIKLÓSI OTTÓ